

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agencia Națională de Administrație Fiscală

Directia Generală Regională a
Finanțelor Publice – București

Administrația Sector 1 a Finanțelor Publice
Serviciul Asistență pentru Contribuabili

Camera Consultanților Fiscali		
REGISTRATURĂ		
Număr.....	17	
Ziua.....	Luna.....	An..... 2020

Directia Generală Regională
a Finanțelor Publice - București

Șos. București-Ploiești, Nr. 9-13, Sector 1
București

Tel: 021.230.28.22; Fax: 021.231.93.97

e-mail: admin.sec1afbx01.s1@anaf.ro

Către : Camera Consultanților Fiscali
Adresa : str. Alexandru Constantinescu nr. 61, sector 1, București
Nr. înregistrare / data : 92337/7806/18.12.2019

Stimate domn Dan Manolescu,

Urmare adresei dumneavoastra nr. 318/21.01.2019 inregistrata la Ministerul Finantelor Publice sub nr. 3877/22.01.2019, la ANAF-Directia generala de asistenta pentru contribuabili sub nr. A_LPF_2528/03.12.2019, si transmisa spre solutionare institutiei noastre cu adresa inregistrata sub nr. 92337/12.12.2019, DEX 7806/16.12.2019, va comunicam:

Situatia de fapt:

Se solicita clarificari cu privire la tratamentul TVA aferent sumelor platite de catre beneficiari pentru rezilierea anticipata a contractelor de prestari servicii de natura continua/tip abonament,

In contextul pronuntarii hotararii CJUE in cauza C-295/17 MEO, cu privire la interpretarea prevederilor Directivei 2006/112/CE in legatura cu sumele platite de catre beneficiarii unor contracte de abonament care prevad o perioada minima de contractare, in cazul rezilierii anticipate a intelegurilor din vointa/culpa beneficiarilor, se

Document care conține date cu caracter personal protejate de prevederile Regulamentului (UE) 2016/679

www.anaf.ro

solicita clarificari cu privire la situatiile care nu sunt identice cu cea care a facut obiectul respectivei cauze, respectiv situatiile in care:

- suma care se solicita drept despagubire pentru rezilierea anticipata a contractului este mai mare sau mai mica decat cea care ar corespunde lunilor din contract in care serviciul nu se mai presteaza inmultit cu tariful lunar al serviciilor,
- contractul nu prevede initial nicio prevedere cu privire la reziliere, dar partile stabilesc de comun acord in cazul rezilierii sa plateasca despagubiri care pot fi egale, mai mari sau mai mici decat cea care corespunde lunilor din contract in care serviciul nu se mai presteaza inmultit cu tariful lunar al serviciilor.

Cadrul Legal:

Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. cu modificarile si completarile ulterioare (denumita in continuare Legea nr. 227/2015),

Normele metodologice de aplicare a Titlului VII din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 cu modificarile si completarile ulterioare (denumite in continuare Norme metodologice),

Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al TVA (denumita in continuare Directiva 2006/112/CE);

Jurisprudenta Curtii de Justitie a Uniunii Europene in materie.

Tratamentul fiscal:

Conform legislatiei comunitare si nationale in domeniul TVA (art. 2 alin. (1) lit. a) si lit. c) din Directiva 2006/112/CE, respectiv art. 268 alin. (1) din Codul fiscal) livrarea de bunuri si prestarea de servicii efectuate pe teritoriul unui stat membru de catre o persoana impozabila care actioneaza ca atare sunt supuse TVA atunci cand sunt realizate cu titlu oneros.

Potrivit unei jurisprudente constante a CJUE, o prestare de servicii este efectuata cu titlu oneros numai daca intre prestator si beneficiar exista un raport juridic in cadrul caruia au loc prestatii reciproce, plata primita de prestator constituind contravaloarea efectiva a serviciului furnizat beneficiarului (cauza C-16/93, Tolsma, pct. 14, cauzele conexe C-250/14 si C-289/14, Air France-KLM si Hop!-Brit Air SAS, pct. 22).

Aceasta situatie se regaseste atunci cand exista o legatură directa intre serviciul prestat si contravaloarea primita, sumele platite constituind plata efectiva a unui serviciu care poate fi individualizat, furnizat in cadrul unui astfel de raport juridic (cauza C-277/05, Société thermale d'Eugénie-les-Bains, pct. 19).

Astfel, in cazul unei prestari de servicii, ca regula generala, baza de impozitare a TVA include toate elementele care reprezinta contrapartida obtinuta sau care urmeaza a fi obtinuta de prestator, in schimbul prestarii, din partea clientului sau a unui tert, inclusiv subventiile direct legate de pretul operatiunii (art. 73 din Directiva 2006/112/CE, respectiv art. 286 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal).

Din perspectiva legislatiei in domeniul TVA, o prestare de servicii poate consta, intre altele, in angajamentul de a nu desfasura o activitate economica, de a nu concura cu alta persoana sau de a tolera o actiune ori o situatie (art. 25 din Directiva 2006/112/CE, respectiv art. 271 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal).

Pe de alta parte, platile efectuate in afara unui astfel de raport juridic nu duc la o operatiune taxabila. Astfel, nu suntem in prezenta unui serviciu prestat cu titlu oneros atunci cand companiei ii este platita o suma de bani insa aceasta nu este platita de autorul platii pentru un avantaj de consum (adica pentru livrarea unui bun sau prestarea unui serviciu), ci din alte motive personale (cum ar fi de sumele acordate unui muzician stradal de catre trecatori - a se vedea pct. 17 din cauza C-16/93, Tolsma).

Aceeasi idee este valabila si in cazul in care plata are drept unic scop sa compenseze un prejudiciu financiar suferit de companie, ca de exemplu in cazul penalitatilor de intarziere (prejudiciu patrimonial sub forma unui prejudiciu de refinantare ca urmare a intarzierii platii (a se vedea pct. 8 din cauza C-222/81, BAZ Bausystem)] sau al unei compensari a profitului nerealizat ca urmare a rezilierii unilaterale a contractului (a se vedea pct. 35 din cauza C-277/05, Société thermale d'Eugénie-les-Bains). In toate aceste cazuri este, intr-adevar, efectuata plata unei sume de bani, insa nu pentru livrarea unui bun sau pentru prestarea unui serviciu, ci pentru a compensa consecintele financiare negative ale rezilierii contractului.

Aceste principii care se desprind din jurisprudenta CJUE se regasesc transpuse in legislatia nationala la lit. b) si c) ale alin. (4) al art. 286 din Codul fiscal, potrivit carora baza de impozitare nu cuprinde urmatoarele:

- sumele reprezentand daune-interese, stabilite prin hotarare judecatoreasca definitiva/definitiva si irevocabila, dupa caz, penalizarile si orice alte sume solicitate pentru neindeplinirea totala sau partiala a obligatiilor contractuale, daca sunt percepute peste preturile si/sau tarifele negociate;
- dobanzile, percepute dupa data livrarii sau prestarii, pentru plati cu intarziere.

Prin urmare, avand in vedere distinctia intre despagubiri neimpozabile si prestari de servicii impozabile furnizate in schimbul platii unor sume, potrivit celor precizate anterior, evaluarea operatiunilor desfasurate in baza unor conventii/contracte incheiate si, pe cale de consecinta, stabilirea tratamentului fiscal aferent acestor operatiuni, respectiv daca acestea se cuprind sunt sau nu in sfera de aplicare a TVA, necesita o abordare de la caz la caz, in functie de circumstantele fiecarui caz in parte si de clauzele contractuale.

In concret, pentru a determina tratamentul fiscal din punct de vedere al TVA aplicabil remuneratiei platite de un client trebuie stabilit daca suma respectiva reprezentand contravaloarea unui serviciu prestat in cadrul raportului juridic contractual nascut intre parti sau daca reprezinta despagubiri achitate de beneficiar (client) peste valoarea contractului pentru neindeplinirea totala sau partiala a obligatiilor ce-i revin in baza acestuia ori penalitati de intarziere ca urmare a intarzierii platii.

In acest sens, in aprecierea noastra, aceasta analiza presupune o interpretare juridica a actelor incheiate de parti, respectiv a valorii clauzelor contractuale in cadrul unor astfel de calificarii, luând in considerare realitatea economica si comerciala a relatiilor dintre parti, care constituie un criteriu fundamental pentru aplicarea TVA.

Aceeasi abordare a stat la baza interpretării date de CJUE prevederilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Directiva 2006/112/CE prin hotărârea pronunțată în cauza C-295/17 MEO, hotărâre ce aduce o perspectivă nouă asupra modalității de interpretare a acestor prevederi cu privire la sumele datorate de clienți prestatorilor pentru nerespectarea perioadei minime contractuale.

Astfel, obiectul litigiului în cauza C-295/17 MEO l-a constituit încadrarea sumelor datorate de clienți societății MEO (furnizor de servicii în domeniul telecomunicațiilor)

pentru nerespectarea perioadei minime contractuale drept prestare de servicii imposibilă, potrivit autoritatilor fiscale și instanței de trimitere, sau despagubiri neimpozabile, așa cum au fost tratate de MEO.

În această cauză, Curtea a statuat ca art. 2 alin. (1) lit. c) din Directiva 2006/112/CE trebuie interpretat în sensul ca **suma prestabilită percepută de un operator economic în cazul rezilierii anticipate de către clientul sau pentru un motiv imputabil acestuia din urma a unui contract de prestări de servicii care prevede a perioada minimă de contractare, suma care corespunde celei pe care acest operator ar fi primit-o în restul perioadei respective în lipsa unei astfel de rezilieri**, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, **trebuie să fie considerată drept remunerație pentru a prestare de servicii efectuată cu titlu oneros și supusă ca atare acestei taxe.**

Deși considerentele care au stat la baza acestei hotărâri au plecat de la anumite elemente particulare care circumstăntiau situația de fapt, apreciem ca jurisprudența CJUE în materie ar putea fi exploatată în activitatea de înțelegere a cauzei C-295/17 MEO, într-o manieră mai facilă, în lumina concluziilor avocatului general Juliane Kokott depuse în cauză.

Astfel, semnalăm acele indicii din concluziile avocatului general, relevante în opinia noastră în cadrul activității de analiză a similitudinii situațiilor de fapt și, implicit, a incidentei interpretării Directivei 2006/112/CE, așa cum se desprinde aceasta din hotărârea preliminară pronunțată în cauza CJUE antementionată, și anume:

- plata are drept unic scop să compenseze un prejudiciu financiar suferit, de exemplu în cazul penalităților de întârziere (prejudiciu patrimonial sub forma unui **prejudiciu de refinanțare ca urmare a întârzierii plății**) sau al unei **compensări a profitului nerealizat** ca urmare a rezilierii unilaterale a contractului. În toate aceste cazuri este, într-adevăr, **efectuată plata unei sume de bani, însă nu pentru livrarea unui bun sau pentru prestarea unui serviciu, ci pentru a compensa consecințele financiare ale nelivrării unui bun sau ale neprestării unui serviciu de către companie** (a se vedea pct. 32 din concluzii);

- banii sunt cheltuiți pentru acoperirea unui prejudiciu financiar (prejudiciu adus patrimoniului financiar). Cheltuirea banilor pentru bani este un exemplu tipic de plată efectuată pentru o non-prestație, iar aceasta echivalează cu despagubirea unui prejudiciu adus patrimoniului financiar (ca de exemplu despagubirea pentru profitul nerealizat sau pentru prejudiciul produs ca urmare a întârzierii plății), întrucât nici în acest caz nu se obține un avantaj de consum, ci este doar compensată în mod adecvat obstrucționarea posibilității de a obține bani (a se vedea pct. 33 din concluzii);

- este nesemnificativ modul în care este tratată în dreptul național plata efectuată cu titlul de despagubire. Din punctul de vedere al reglementării privind TVA, este irelevant dacă aceasta trebuie considerată un drept la despagubire de origine delictuală sau o penalitate contractuală, sau dacă este descrisă drept despagubire materială, compensație sau tarif. A evalua dacă există un tarif pentru livrarea unui bun sau pentru prestarea unui serviciu este o problemă ce ține de dreptul Uniunii care trebuie soluționată independent de evaluarea realizată pe baza dreptului național (a se vedea pct. 34 din concluzii);

- pentru a putea evalua dacă a avut loc livrarea unui bun sau prestarea unui serviciu cu titlu oneros în sensul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) și c) din Directiva 2006/112/CE, trebuie clarificat întotdeauna, în cazul așa-numitelor plăți efectuate cu titlu de compensație, daune interese sau despagubiri materiale, de ce și pentru ce au fost plătite respectivele sume de bani (a se vedea pct. 35 din concluzii);

-este totusi irelevant faptul ca contractul a incetat deja sa mai produca efecte. De asemenea, platile efectuate dupa incetarea contractului pot fi inca in legatura cu serviciile datorate anterior a fi prestate prin contract (a se vedea pct. 40 din concluzii);

-in plus, **compensatia pentru un prejudiciu financiar in cuantumul profitului nerealizat ar trebui sa fie in mod normal intotdeauna mai mica decat pretul contractual agreeat, intrucat nu poate exista o marja de profit in cuantumul contrapartidei (nete) agreeate.** De regula, prestarea unui serviciu genereaza anumite cheltuieli, care nu exista in cazul in care serviciul nu este prestat. Astfel, in acest caz, nu exista cheltuielile de mentenanta si de administrare aferente clientilor care *au denuntat contractul*. Este absolut discutabil - asa cum au sustinut Comisia si Portugalia in faza orala a procedurii - **cum ar fi posibil sa se trateze diferit din punctul de vedere al TVA un client care a utilizat serviciul 24 luni si un client care, ca urmare a dezactivarii, nu a putut utiliza respectivul serviciu decât 18 luni, in conditiile in care ambii clienti au cheltuit aceeasi suma** (a se vedea pct. 41 din concluzii);

- in speta, **MEO primeste aceeasi suma (neta) ca si in cazul executarii contractului. Asa cum Insă Curtea a decis deja, in lipsa unui prejudiciu, nu ar fi justificată acordarea unei despagubiri** (a se vedea pct. 44 din concluzii);

- in cazul unei astfel de abordari din punct de vedere economic exista - in opinia Comisiei, Portugaliei si Irlandei - un fel de pret fix sub forma unei remuneratii minime prevazute prin contract. Sub acest aspect, nu are nicio relevanta din punctul de vedere al reglementarii privind TVA **daca un client plateste pentru conexiunea la Internet cate 100 euro lunar pe o perioada minima de 24 luni si trebuie sa continue sa platească 100 euro in cazul in care se retrage din contract inainte de expirarea duratei contractului (suma totala: 2.400 de euro). Aceeasi ar fi concluzia in cazul in care acesta plateste imediat 2.400 de euro, avand dreptul de a utiliza conexiunea la Internet pe o perioadă de pana la 24 luni, cu conditia sa nu isi schimbe domiciliul. In ambele cazuri, suma contractuala (2.400 de euro) se refera la un anumit serviciu (conexiunea la Internet), incerta fiind doar perioada prestarii acestuia. Aceasta din urmă situatie este de asemenea valabila si in cazul oricarui alt pret forfetar** (a se vedea pct. 46 din concluzii);

- aceasta abordare economica corespunde de asemenea sensului si scopului clauzei care consta, conform instantei de trimitere, in a-i descuraja pe clienti de la sistarea platii *ratelor lor* lunare. Scadenta imediata a tuturor *ratelor* datorate ramase dintr-un pret forfetar are exact acest efect. In concluzie, **exista un fel de penalitate contractuala, care se refera nu la cuantumul, ci la scadenta pretului (ramas de plata) (remuneratie in sensul prevazut la art. 2 alin. (1) lit. c) din Directiva 2006/112/CE).** Ca urmare a incalcarii contractului clientul trebuie să plateasca suma ramasa de plata imediat, in loc sa o plateasca in rate, pentru utilizarea anterioara a serviciilor. Or, asa cum Portugalia a subliniat in mod intemeiat, tipul platii (plata imediata sau plata care se intinde pe mai multe luni) nu poate schimba natura serviciului (a se vedea pct. 49 din concluzii).

De asemenea, in analiza si dezlegarea cauzei MEO, avocatul general a considerat că exista doar doua solutii care pot fi luate in considerare:

-fie suma platita drept compensatie se referă la **profitul nerealizat al MEO** si compenseaza un prejudiciu patrimonial existent sub forma unei sume de bani **si, in acest caz, trebuie sa consideram aceasta operatiune ca fiind una netaxabila** (a se vedea pct. 42 din concluzii);

-fie suma plătită drept compensatie trebuie vazuta, din punct de vedere economic, **drept o parte din pretul total pentru furnizarea serviciilor speciale de catre MEO,** pret care a fost impartit doar din ratiuni ce tin de modul de plata in parti lunare (ca un

fel de plata in rate) **si care devine scadent imediat, in cuantumul ramas datorat, in cazul incalcarii obligatiei de plata** (a se vedea pct. 43 din concluzii).

Precum Comisia, Portugalia si Irlanda, avocatul general considera ca ultima abordare ca fiind cea adecvata. Pe de-o parte, **ramane discutabil care prejudiciu este compensat printr-o suma forfetara, daca prejudiciul presupus prezinta acelasi cuantum ca si pretul pentru prestarea serviciilor**. Pe de alta parte, prin incheierea unui astfel de contract, este in mod clar stabilita suma pe care MEO o primeste in timpul perioadei de fidelizare, indiferent de durata efectiva a prestarii serviciilor. Astfel, asa cum Comisia a subliniat in mod corect in procedura orala, nu exista insa vreun prejudiciu ca urmare a incetării înainte de termen. **MEO primeste aceeasi suma (neta) ca si in cazul executarii contractului**. Asa cum insa Curtea a decis deja, **in lipsa unui prejudiciu, nu ar fi justificata acordarea unei despagubiri** (a se vedea pct. 44 din concluzii).

In acest punct al argumentatiei juridice ar interveni cu rol orientativ jurisprudenta citata de avocatul general, cu referire expresă la decizia pronuntata in cauzele conexe C-250/14 si C-289/14 Air France-KLM si Hop!-Brit Air SAS, unde Curtea a hotarat ca un operator de transport aerian **nu poate sustine in mod intemeiat faptul ca pretul platit de un pasager de zbor care nu s-a prezentat, pret care a fost retinut de operatorul aerian, reprezinta o despagubire contractuala, care ar fi scutita de TVA (In sensul ca nu este supusa TVA), intrucat prin aceasta urma a fi compensat doar prejudiciul suferit de operatorul aerian** (a se vedea pct. 37 din concluzii).

In esență, Curtea si-a motivat decizia prin faptul ca pretul platit de pasagerul de zbor care nu s-a prezentat corespundea pretului total ce trebuia platit. Pe de alta parte, de indata ce pasagerul a platit pretul biletului si operatorul aerian confirma ca acestuia i s-a rezervat un loc, vanzarea este ferma si definitiva. In plus, trebuie observat ca operatorii aerieni isi rezerva dreptul **de a revinde serviciul neutilizat unui alt pasager, fara a fi obligati să ramburseze pretul acestui serviciu pasagerului initial**. Rezulta ca acordarea unei despagubiri ar fi nejustificata in lipsa unui prejudiciu. Prin urmare, ar trebui sa se constate ca suma pastrata de companiile aeriene nu reprezinta o **despagubire pentru repararea unui prejudiciu pe care l-ar fi suferit din cauza neprezentarii unui pasager, ci constituie un tarif chiar daca pasagerul nu a beneficiat de transport** (a se vedea pct. 38 din concluzii).

Mentionam faptul ca, desi concluziile avocatului general nu sunt obligatorii pentru Curte (rolul esential al avocaturii generale fiind acela de a propune Curtii, in deplina independenta, o solutie juridica in cauza care le este atribuita), in speta data instanta Unionala a concluzionat in coordonatele furnizate de catre avocatul general

Astfel, interpretand de o maniera mai larga, in reperele indicate de avocatul general, principiile care decurg din hotararea CJUE in cauza C- 295/17 MEO, in opinia noastra nu se poate concluziona ca cuantumul prestatiei datorate de clienti pentru nerespectarea perioadei minime contractuale ar fi elementul definitoriu in constructia juridica aliniata rationamentului Curtii.

In aprecierea noastra, prevalent ar fi faptul ca, indiferent care este durata in care serviciile sunt efectiv prestate, daca exista o contrapartida a serviciilor prestate, aceasta se contureaza ca o plata a prestatiei, iar un rationament contrar ar putea indeparta concluzia de la judecata principiala a instantei UE.

In plus, apreciem ca o abordare in acelasi registru a fost avuta in vedere de CJUE si in decizia recent pronuntata in cauza C-242/18 UniCredit Leasing in legatura cu plata unei *indemnizatii* de reziliere pana la expirarea contractului de leasing. Astfel, potrivit considerentului 74, Curtea a apreciat ca este necesar sa se considere ca, intr-un contract precum cel in discutie in litigiul ce a facut obiectul cauzei

C-242/18 UniCredit Leasing, contraprestatia pentru quantumul platit de locatar locatorului este constituita din dreptul locatorului de a beneficia de executarea de catre acest operator a obligatiilor precise care decurg din contract, chiar daca locatarul nu doreste sau nu poate sa puna in aplicare acest drept pentru un motiv care ii este imputabil Prin urmare, nu conteaza daca locatarul a dispus sau nu a mai dispus de bun de la data rezilierii contractului, din moment ce locatorul i-a oferit locatarului posibilitatea de a beneficia de prestatiile care decurg din contract, incetarea acestora nefiindu-i imputabila.

Prin urmare, in lumina celor prezentate anterior si sub rezerva faptului ca, asa cum am precizat anterior, stabilirea tratamentului fiscal necesita o analiza particulara a circumstantelor si a clauzelor contractuale, apreciem ca sumele incasate de agentii economici de la clienti ca urmare a rezilierii anticipate a contractelor din culpa/vointa clientilor, indiferent de quantumul acestora, sunt similare celor care au facut obiectul deciziei in cauza MEO astfel incat acestea imbraca mai degraba forma unor remuneratii pentru o prestare de servicii efectuată cu titlu oneros, decat a unor despagubiri achitate de clienti peste valoarea contractului, pentru neindeplinirea totala sau partiala a obligatiilor ce le revin.

Totusi, in final, subliniem faptul ca aprecierile legate de incidenta jurisprudentei CJUE pot fi reconsiderate atat de organul fiscal care are acces la toata documentatia relevanta in cadrul exercitarii prerogativelor sale de stabilire si control al obligatiilor fiscale si, in mod suveran, de catre instanta de judecata, cu atat mai mult cu cat exista rezervele exprimate cu privire la similitudinile intre situatiile de fapt comparate.

Totodata, in cadrul acestei aprecieri legate de incidenta cauzei C-295/17 MEO in situatiile descrise de petenta, este important de precizat ca recent CJUE a fost sesizata cu o noua cerere de decizie preliminara cu privire la interpretarea art. 2 alin. (1) lit. c) din Directiva 2006/112/CE in legatura cu sumele percepute de un operator de comunicatii electronice de la clientii sai pentru nerespectarea perioadelor contractuale. Aceasta cerere, introdusa de instanta portugheza (aceeasi ca si in cauza in C-295/17 MEO) in procedura dintre Vodafone Portugal — Comunicacoes Pessoais, SA si autoritatea fiscala din Portugalia, face obiectul cauzei C-43/19 Vodafone Portugal, iar prin decizia pe care o va pronunta prin interpretarea aspectelor particulare, Curtea ar putea sa aduca elemente de noutate, suplimentare, fata de cele deja oferite anterior.

In subsidiar, avand in vedere afirmatia petentei cu privire la faptul ca pana la momentul pronuntarii deciziei C-295/17 MEO orice suma achitata pentru nerespectarea contractului nu intra in baza de impozitare a TVA daca era perceputa peste preturile negociate (in temeiul art. 286 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal), precizam ca, in cadrul atributiilor Directiei generale de legislatie Cod fiscal si reglementari vamale, au fost emise anterior pronuntarii acestei decizii, opinii cu privire la diverse solicitari din partea contribuabililor care au vizat clarificari in legatura cu tratamentul TVA aplicabil in cazul platii unor sume de catre beneficiari vanzatorilor pentru incetarea/desfiintarea prin acordul partilor, inainte de termen, a unor contracte.

In aceste cazuri, plecand de la analiza in parte a operatiunilor efectuate prin raportare la clauzele contractuale si realitatea economica, s-a apreciat fie ca sumele incasate de vanzatori nu ar reprezenta o penalitate/despagubire, ci remuneratia unui serviciu constand in *angajamentul vanzatorilor de a tolera o actiune sau o situatie*, in sensul art. 271 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, fie ca sumele achitate au caracterul unor sanctiuni pentru neindeplinirea unei obligatii contractuale, ceea ce din punct de vedere strict juridic nu poate constitui plata pentru o prestare de servicii in sfera TVA.

Cu acest punct de vedere a fost de acord si Directia generala de legislatie Cod fiscal si reglementari vamale din cadrul Ministerului Finantelor Publice.

Pentru a beneficia de indrumare si asistenta cu caracter general in domeniul fiscal va sta la dispozitie Call-center-ul ANAF la numarul de telefon: 031/403 91 60.

Aceasta adresa nu reprezinta un act administrativ fiscal in sensul art. 1 pct. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de Procedura Fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, sau un act administrativ de autoritate in sensul art. 1 al. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificarile si completarile ulterioare, si nu este opozabila tertilor.

Cu deosebită consideratie,
Mihaela Georgescu
Şef administraţie